

CHƯƠNG 8

Lãnh Như Băng trông thấy thần thái nàng thập phần đặc ý, không nhịn được phải hỏi:

—Tráng sự gì?

Công Tôn Ngọc Sương tươi cười đáp:

—Ta muốn khiến người trong võ lâm bỏ đi truyền thống «oan oan tương báo».

Lãnh Như Băng thốt:

—Ý tưởng tuy hay, nhưng kế sách khó mà thành.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Đơn giản lắm, nếu như hậu bối của họ tưởng tận lý do, biết họ đáng chết, tự nhiên ý niệm báo cừu sẽ tiêu tán.

Lãnh Như Băng trầm nghĩ: “Lời này thật không sai, tuy phụ mẫu chi cừu bất cộng đái thiên, nhưng nếu một người đã giết phụ mẫu mình, lại khiến mình tưởng rằng họ đáng chết, thì chuyện này không phải rất đơn giản sao?”

Lại nghe Công Tôn Ngọc Sương nói tiếp:

—Một nghìn năm nay, võ lâm không thiếu người tự phụ tài năng cao cường, ôm mộng tưởng thống nhất võ lâm, lãnh tụ giang hồ, nhưng chưa có một người nào thành công, ta đọc những thư ký kêu hùng hoặc bí kíp võ công của tài nhân để lại, cũng không thiếu những người có tài năng tương đối tự biết mình khó hoàn thành giấc mộng xưng bá, chung quy cũng thất bại, hơn nữa đột nhiên lại bại khi sắp sửa thành công, trong lòng hết sức đau đớn.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Cô nương muốn nổi bước tiên nhân dựng nên võ lâm bá nghiệp chẳng?

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

—Người nghĩ ta khó thể gánh vác đại sự này?

Lãnh Như Băng đáp:

—Đương thời không ít tay kêu hùng, tài nhân, mưu lược đầy bụng, thường không tự phát giác được kế hoạch chu đáo của mình có những điểm sơ hở nhỏ, nhất thời phát động tưởng rằng thành công, nhưng chưa có một người nào khả dĩ có khả năng hoàn thành tâm nguyện, thành tựu bá nghiệp.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

—Đó là vì họ đã phạm phải một sai lầm thật lớn dẫn đến bại vong.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Cô nương tự tin không phạm sai lầm?

Công Tôn Ngọc Sương nở một nụ cười đáp:

—Đương nhiên, ta đã rút được nhiều kinh nghiệm từ họ, sao có thể tự mình tái phạm?

Lãnh Như Băng thốt:

—Thời thế biến đổi, xưa nay bất đồng, cô nương đọc những kinh nghiệm xa xưa, chỉ sợ không hợp thời nữa.

Công Tôn Ngọc Sương cười nói:

—Nhìn không ra người lại là một nhân vật có tài thao lược như vậy.

Rồi nàng cười một tràng khanh khách thật lớn, thốt:

—Bất quá ta không cần phải phí tâm, ta đã có chuẩn bị tinh tiến kỹ lưỡng, các phân đà đều có sở trường riêng, võ lâm bá nghiệp chỉ là một ngày gần đây thôi.

Lãnh Như Băng thốt:

—Nếu như Vương cô nương nhìn không quen sự ngông cuồng tàn khốc của người, khiến nàng nổi giận, trực diện ra giang hồ tranh bá với người thì sao?

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

—Người tin rằng nàng ta có thể tu thành ma công, duy trì tánh mạng ư?

Lãnh Như Băng đáp:

—Vương Tích Hương kia có chuyện gì không thể, chuyện sinh tử chỉ sợ cũng chẳng làm khó được nàng.

Công Tôn Ngọc Sương trầm ngâm một thoáng, đoạn nói:

—Cho dù nàng ta may mắn thành công, giữ được tánh mạng, ta cũng không cần sợ nàng nữa.

Lãnh Như Băng kinh ngạc hỏi:

—Vì sao thế?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

—Nàng ta tuy hiểu biết bao la, trí mưu trên ta một bậc, nhưng luận về võ công, khó mà chịu nổi một chưởng của ta.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Người chẳng phải đã từng thấy qua rồi sao?

Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt:

—Người còn muốn che giấu cho nàng ta nữa sao?

Đoạn nhỏ giọng tiếp:

—Ta khó khăn biết mấy mới bố trí được một anh hùng đại hội quy tập quần hào bốn hướng về Từ Châu, theo như mưu kế của ta, tất cả những người tham dự, một nửa bị giết chết, một nửa sẽ thần phục, nhưng Vương Tích Hương lại nhúng tay vào quấy rối làm cho kế hoạch mà ta khổ tâm bố trí bấy lâu bị hủy đi trong một lúc, lúc đó ta bị mất tiên cơ nên nhụt nhuệ phong, đương nhiên chẳng dám cùng nàng ta đối địch.

Lãnh Như Băng lập tức hưởng ứng:

—Không sai! Nàng đích thực mạnh hơn người nhiều.

Công Tôn Ngọc Sương cười nhẹ thốt:

—Rất tiếc nàng ta thân mang tuyệt chứng khó thể tìm ra linh dược điều trị, không chết cũng không được, đã thối lùi một vạn bước, toan tính tập luyện ma công để thoát khỏi cái chết, nhưng cũng không thể dăm ba ngày là có thể đại thành, ta có dư thời gian để thông dong bố trí, chờ đến khi nàng ta xuất nhập giang hồ, đã không thể theo kịp ta, vô phương thay đổi cục diện.

Lãnh Như Băng trầm nghĩ: “Vương cô nương quả nhiên tính không sai, truyền nghệ cho Vương Thông Huệ cản trở Công Tôn Ngọc Sương, khiến nàng ta khó thể nhanh chóng dựng thành bá nghiệp.”

Lại nghe Công Tôn Ngọc Sương nói tiếp:

—Hưởng hồ trước khi nàng ta luyện thành ma công, ta hoàn toàn có đủ thời gian để truy tìm hạ sát.

Lãnh Như Băng lòng đã biết nữ nhân này tâm trí linh xảo, càng nói chuyện với nàng nhiều càng lộ ra nhiều cơ mật, thà nghe nhiều nói ít thì hơn, lập tức thốt:

—Người và Vương cô nương đều là dương kim võ lâm nhất đẳng nhân tài, bất luận đấu trí, đấu lực, người khác đều không thể xen vào, tại hạ chẳng dám bàn luận.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

—Nên bàn về người.

Lãnh Như Băng run lên một cái, hỏi:

—Bàn về ta?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

—Không sai, cho dù người không phải là đầu não của bất kỳ bên nào trong cuộc chiến võ lâm, nhưng là một nhân vật không thể thiếu được.

Lãnh Như Băng cười ha hả một tràng, thốt:

—Cô nương đã quá lời, tại hạ đã nằm trong tay cô nương, muốn giết lúc nào thì tùy tiện, bất tất phải bàn nữa.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

—Nếu như cái chết của người có giá trị, thì ta đã chẳng cần hao tổn tâm huyết giữ người lại.

Lãnh Như Băng cười to:

—Ha ha! Lãnh Như Băng ta cũng có công dụng lớn như thế, thật là ngoài sự tưởng tượng của ta, xin được lĩnh giáo, xin lĩnh giáo.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

—Được! Chúng ta không cần quanh co, để ta nói rõ ra, người tự xem xét.

Lãnh Như Băng thốt:

—Tốt lắm! Cô nương hãy nói đi.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Đơn giản lắm, chỉ cần người giúp ta một việc.

Lãnh Như Băng thốt:

—Phải coi là việc gì, nếu như tại hạ có thể đáp ứng, xin tùy ý cô nương phân phó, nếu như không thể đáp ứng, dù cô nương có phân thân toái cốt Lãnh mỗ, cũng đừng mong ta đáp ứng.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

—Không có một nam nhân nào đứng trước mặt Công Tôn Ngọc Sương ta, dám tỏ ra quật cường như người.

Lãnh Như Băng thốt:

—Đại trượng phu có chuyện nên làm có chuyện không nên, Lãnh Như Băng ta tự biết luận về tài trí, võ công đều không phải là đối thủ của cô nương, nhưng vẫn còn một điểm khí khát.

Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách, nói:

—Đừng nói cứng quá, người chắc đã biết, ta có vô số phương pháp có thể khiến người phục tùng?

Lãnh Như Băng thở ra thật mạnh, thốt:

—Cô nương như muốn thị uy với tại hạ thì chúng ta không cần bàn luận nữa, có thủ đoạn độc ác gì, cứ thi triển ra đi.

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên biến sắc, cười một tiếng lạnh lẽo, thốt:

—Muốn chết!

Đột ngột khởi thân đứng bật dậy.

Lãnh Như Băng tự biết nàng sắp hạ độc thủ với mình, âm thầm vận khí, giờ sẵn hữu chưởng, chỉ cần Công Tôn Ngọc Sương có một cử động, lập tức nhanh chóng đập vào thiên linh cái mình. Chàng ngưng mục nhìn lại, chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương mặt đầy sắc giận, nhìn ra phía bên ngoài. Lãnh Như Băng trong lòng thoáng động, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ an bài của Vương cô nương đã bất thành?”

Chàng nhìn theo ánh mắt của Công Tôn Ngọc Sương, chỉ thấy hai chiếc khoái thuyền đang rẽ nước tiến tới, không ngăn được tiếng cười nhỏ.

Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng, hỏi:

—Người cười cái gì?

Lãnh Như Băng đáp:

—Xem ra, người so với Vương cô nương, luôn sai một nước cờ.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng «hừ» một tiếng, hỏi:

—Người nhận ra đó là Vương Tích Hương?

Lãnh Như Băng đang lớn tiếng cười to, nghe giọng nàng, không khỏi rùng mình một cái, không nói năng gì nữa.

Công Tôn Ngọc Sương gằn giọng:

—Người có muốn kiến thức võ công của ta không?

Lãnh Như Băng thầm nghĩ: “Tất nhiên không phải là Vương cô nương, chẳng biết là nhân vật nào?”

Bỗng nghe Công Tôn Ngọc Sương cất giọng trong trẻo quát to:

—Dừng lại!

Hai chiếc khoái thuyền đang phóng như bay sát bên, đột ngột ngừng lại. Công Tôn Ngọc Sương lập tức bước ra bên ngoài. Nàng bước gần sát cửa, đột ngột xuất một chỉ điểm ngược về. Công Tôn Ngọc Sương xuất thủ cực nhanh, Lãnh Như Băng không kịp cảnh giác nên tránh không khỏi, chỉ cảm thấy huyết «Khúc Trì» nhói lên một cái, cánh tay phải đã buông thõng xuống. Công Tôn Ngọc Sương thân thủ như gió cuốn, chuyển thân một cái, hương thơm vừa bay đến đã hiện thân trước mặt Lãnh Như Băng, vươn tay nắm lấy cổ tay trái của chàng, cười nói:

—Chúng ta cùng ra ngoài gặp bọn chúng.

Dứt lời, lại xuất một chỉ điểm vào huyết đạo sau vai Lãnh Như Băng khiến hàm khẩu chàng trở nên vô lực, để phòng chàng cắn lưỡi tự tuyệt.

Lãnh Như Băng hoàn toàn vô lực kháng cự, mặc tình nàng lôi ra bên ngoài khoang thuyền.

Lúc này gió lặng sóng yên, mặt hồ trong như gương, hai chiếc khoái thuyền đã giảm tốc độ, đuổi theo sát bên.

Công Tôn Ngọc Sương thần thái ung dung, tựa sát bên vai Lãnh Như Băng, song mục chuyển động quan sát cảnh vật chung quanh, căn bản càng đến gần hai chiếc khoái thuyền, càng để tâm đề phòng.

Lãnh Như Băng huyết mạch bị phong bế, vô năng lực kháng cự, chỉ đành để mặc nàng bày bố.

Đây đích thực là một bức họa vô cùng bất cân xứng, Công Tôn Ngọc Sương thì mắt sáng môi hồng, diễm lệ vô cùng, Lãnh Như Băng thì xú quái không tả, mặt mày đủ sắc, thọ ngang thọ dọc, hai người đi sát bên nhau, một người thì cực đẹp, một kẻ thì cực xấu.

Hai chiếc khoái thuyền đến gần ngoài một trượng, tự động ngừng lại, ngoại trừ hai đại hán đang chèo thuyền bên ngoài, tất cả bình tĩnh dị thường, không hề phát ra một tiếng động.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nhủ: “Trên hai chiếc khoái thuyền này không biết là nhân vật nào, mà tâm bình khí tịnh phi thường.”

Chàng qua mấy ngày tăng thêm được một ít kinh nghiệm giang hồ, trong lòng đã biết phàm là nhân vật nào càng bình tĩnh thì càng là cường địch khó đối

phó. Ngưng mục nhìn qua, chỉ thấy hai chiếc khoái thuyền không những đóng chặt cửa khoang, mà còn thả màn bố xuống che kín.

Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn xuống bóng hai người lấp lánh trong nước, điểm nụ cười nhẹ, thốt:

—Lãnh lang, Vương Tích Hương kia đứng ra mai mối muốn muội kết thành vợ chồng với chàng. Ôi! Nhưng nha đầu đó dụng tâm khó đoán, vì vậy, muội chẳng dám đáp ứng.

Lãnh Như Băng bị điểm «Nhân Nghê», «Thiên Đỉnh» hai huyệt để phòng cản lối tự tuyệt, trong lòng có lời muốn nói cũng không thể mở miệng.

Chỉ nghe Công Tôn Ngọc Sương nói tiếp:

—Lãnh lang, chỉ sợ Vương Tích Hương hiện tại xương cốt đã lạnh, niệm tình nàng làm mai mối, chúng ta nên đi cúng tế nàng một lần vậy.

Đột nhiên có tiếng mái chèo khua nước vang lên, lại xuất hiện thêm hai chiếc khoái thuyền phía sau.

Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn một cái, thoáng biến sắc mặt nhưng lập tức khôi phục lại vẻ trấn tĩnh như cũ.

Bốn chiếc khoái thuyền, tạo thành một vòng vây, giam chiếc khoái thuyền của Công Tôn Ngọc Sương ở giữa.

Lãnh Như Băng trong lòng kinh ngạc, thầm nghĩ: “Không biết người nào đã an bài cục diện này, nếu như Công Tôn Ngọc Sương không biết thủy công, cho dù có võ công cao cường, cũng không thể đối phó với cục diện hôm nay.”

Chàng đang suy nghĩ, đột nhiên trông thấy cửa khoang thuyền bên tay trái mở ra, xuất hiện một lão nhân mặt đen như sắt, trên má có một vết sẹo dài, đích thị là Thiết Diện Côn Luân Hoạt Báo Ứng Thần Phán Trần Hải danh chấn võ lâm.

Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Trần Hải một lượt, làm như không thấy, cất giọng dịu dàng nói với Lãnh Như Băng:

—Lãnh lang, huynh bị Vương Tích Hương giam giữ tại Mai Hoa Cư đã mấy ngày qua, thật khiến muội đau lòng đứt ruột chẳng phút nào yên. Ôi! Tại sao huynh không lên tiếng? Chẳng lẽ vẫn còn hoài niệm Vương Tích Hương đã chết đó ư?

Chỉ thấy cửa khoái thuyền bên phải khai mở, bước ra một lão nhân vận trường bào đeo kiếm, chính là Lục Tinh Đường lão Trang chủ, Nam Cương Nhất Kiếm Hạ Hầu Trường Phong.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ: “Tốt lắm! Trên hai khoái thuyền trước mặt là Trần Hải và Hạ Hầu Trường Phong, chẳng biết trên hai khoái thuyền phía sau là nhân vật nào? Nhưng gặp gỡ thế này cũng không tệ, giao thủ trên mặt nước nhất định phải dựa vào chân tài thực học, âm mưu quỷ kế, đều khó mà thi triển.”

Trần Hải và Hạ Hầu Trường Phong đều chưa biết chuyện Lãnh Như Băng bị hủy dung mạo, trông thấy Công Tôn Ngọc Sương cùng với một nam nhân diện mạo xú quái, tay tựa vai kẻ, trong lòng cảm thấy hết sức kỳ quái, hai vị lão nhân cao niên đức trọng, tuy trong lòng vô cùng ngạc nhiên, nhưng không tiện hỏi nhiều.

Bỗng thấy cửa khoang của hai chiếc khoái thuyền phía sau bật mở, bước ra một tăng một đạo, vị hòa thượng thân vận cà sa vàng, thân hình khô nhỏ, đôi chân mày bạc dài quá hai tấc, hai mắt nhắm chặt, hai tay chắp hình chữ thập trước ngực đứng trên sàn thuyền. Vị đạo nhân vận đạo bào màu xanh, râu dài xuống ngực, tay cầm một chiếc phát trần màu vàng kim.

Lãnh Như Băng không biết hai người này, nhưng nhìn cử chỉ nghiêm trọng, khí độ trầm ổn, cũng đoán biết là nhân vật có lai lịch.

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên thò ngọc thủ bí mật giải khai huyệt đạo của Lãnh Như Băng, thấp giọng nói:

—Tất cả nhân vật đến đây đều võ công cao cường, khi xảy ra động thủ chỉ sợ ta không thể quan tâm cho người, người đã được tự do, hãy tự mình bảo trọng.

Chỉ thấy Trần Hải ôm quyền, lên tiếng hỏi:

—Công Tôn cô nương, có nhận ra lão phu không?

Công Tôn Ngọc Sương cười một tiếng lạnh lùng, thốt:

—Cho dù người có lột da đi, ta vẫn nhận ra.

Trần Hải thoáng biến sắc, toan tính phát tác, nhưng đột nhiên nhẫn nại dần xuống.

Hạ Hầu Trường Phong vụt thốt:

—Còn kẻ vô danh tiểu tốt này, chắc cô nương cũng chưa quên?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Nam Cương Nhất Kiếm Hạ Hầu Trường Phong, phải không?

Hạ Hầu Trường Phong đáp:

—Chính là tại hạ.

Vị hòa thượng ốm nhỏ vận áo cà sa vàng đột nhiên lên tiếng:

—Từng nghe nói cô nương kiến văn quảng bác, chắc nhận ra được bần tăng?

Công Tôn Ngọc Sương khẽ đảo tròn mắt, thốt:

—Một trong hai cao tăng đức cao trọng vọng nhất còn sót lại của Thiếu Lâm tự, Trường My La Hán Thiên Bình, đúng hay không đúng?

Thiên Bình thở ra một hơi dài, thốt:

—Cô nương quả nhiên uyên bác, lão tăng đã ba mươi năm không rời bốn viện một bước, vậy mà cô nương chỉ một lần nói ra đã trúng, bội phục, bội phục.

Thanh bào đạo nhân lập tức lên tiếng:

—Cô nương chắc cũng biết rõ lai lịch của bần đạo?

Công Tôn Ngọc Sương hừ một tiếng lạnh lùng, đáp:

—Kim Phát đạo trưởng, người trong tay gươm cao ký hiệu, chỉ sợ thế nhân chẳng nhận ra, hừ! Không ngờ người là kẻ không biết xấu hổ.

Kim Phát đạo trưởng mỉm cười điềm đạm, thốt:

—Miệng lưỡi cô nương thật là lợi hại.

Trần Hải ho một tiếng lớn, thốt:

—Cô nương có khả năng chỉ một lời đoán ra lai lịch cả bốn người chúng ta, đích thực cao minh, nhưng chẳng biết có bằng lòng giúp lão phu chờ thêm một chút nữa không?

Công Tôn Ngọc Sương ngửa mặt nhìn sắc trời, nói:

—Nếu như ta đoán không lầm, thì còn một người nữa chưa tới.

Trần Hải hỏi:

—Người nào?

Công Tôn Ngọc Sương buông gọn:

—Vương Thông Huệ.

Trần Hải khẽ rùng mình một cái, nhưng không lên tiếng đáp thoại, Công Tôn Ngọc Sương nói tiếp:

—Tất cả chuyện khác và chuyện đơn giản này, nếu không phải Vương Thông Huệ chủ mưu, chỉ sợ các người không thể nghĩ ra được.

Kim Phát đạo trưởng khẽ vung vẩy phát trần, thốt:

—Trần huynh, nếu như vị Công Tôn cô nương này đã không có ý hòa giải, thì bất tất phải bàn luận tiếp, hãy dựa vào võ công mạnh yếu mà quyết định sinh tử.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Tốt lắm! Các người cả bốn người lên một lượt hay dùng xa luân chiến?

Cả bốn người đều là bậc đức cao trọng vọng trên giang hồ, Công Tôn Ngọc Sương lại buông lời giễu cợt khiến bốn người đỏ mặt đến tận mang tai, trong nhất thời không thể mở lời đáp thoại.

Nguyên vì bốn người đều theo sự an bài của Vương Thông Huệ, trước khi đi Vương Thông Huệ đã có nói: «Công Tôn Ngọc Sương võ công cao cường, nếu như từng người riêng biệt động thủ với nàng ta, chỉ sợ khó mà thắng được.» Nhưng lại bị Công Tôn Ngọc Sương chiếm tiên cơ mở lời nói khích trước, cả bốn người đều không phải người giỏi ăn nói, trong nhất thời chẳng biết đối đáp sao cho đúng.

Qua một lúc lâu, Trần Hải mới lên tiếng tiếp:

—Nếu như chiếu theo ý của Vương cô nương...

Công Tôn Ngọc Sương cắt ngang:

—Thì bốn người nhất tề xuất thủ? Còn nếu như không theo ý của Vương Thông Huệ thì sao?

Trần Hải đáp:

—Bọn ta từng người lĩnh giáo võ công của cô nương.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

—Được! Tùy theo ý của các người, liên thủ cũng được, độc chiến cũng được, ta sẵn sàng bồi tiếp.

Kim Phát đạo trưởng lạnh lùng nói:

—Bần đạo xin được lĩnh giáo võ công cô nương trước tiên.

Nhún chân một cái, nhắm hướng khoái thuyền của Công Tôn Ngọc Sương bay lên.

Trần Hải đột nhiên phách không một chữ, kêu lên:

—Đạo huynh không nên vội vàng.

Kim Phát đạo trưởng cảm thấy một cỗ kinh lực hùng mạnh xông tới, trong lòng đột nhiên cảnh giác, phát trần phát một cái, thân hình đảo ngược về phía sau, nhẹ nhàng đáp xuống sàn thuyền như trước.

Hạ Hầu Trường Phong chỉ sợ đợi càng lâu càng sinh ra nhiều phiền phức, song chưởng huy động đẩy xuống làm nước trong hồ bay vọt lên thành một cột nước nhắm hướng khoái thuyền của Công Tôn Ngọc Sương đánh tới.

Trần Hải cũng lập tức xuất ra một chưởng, luồng nội lực cực kỳ hùng mạnh đánh thẳng vào Công Tôn Ngọc Sương.

Công Tôn Ngọc Sương chân vận tiêm lực, ấn thuyền xuống mặt nước vài thước, trụ thân ổn định trước sóng lớn, hữu thủ phát lên một cái chuyển hướng cột nước về phía Kim Phát đạo trưởng.

Kim Phát đạo trưởng vội huy động phát trần nghênh tiếp, chỉ thấy cột nước hóa thành muôn ngàn giọt nước bay tung tóe chung quanh vài thước, rụng xuống như một trận mưa rào.

Thiên Bình đại sư cao giọng niệm phật hiệu:

—A di đà phật, vì muốn vãn cứu một trường hạo kiếp của võ lâm, cho dù phải tước đi sanh mạng một người, cũng không có cách nào khác.

Dứt lời, tăng bào phát lên một cái, tiêm lực như núi lập tức ào tới khoái thuyền của Công Tôn Ngọc Sương.

Công Tôn Ngọc Sương giương cao mào liễu, phóng ngược lại một chưởng. Hai cỗ kinh lực đụng nhau, Công Tôn Ngọc Sương bất giác phải lùi lại một bước, chân khí trong đan điền đột nhiên tản mát hết. Khoái thuyền cùng với sóng bạc cũng bị dư lực đánh quay một vòng.

Lãnh Như Băng tỳ tay tại cửa thuyền, cười ha hả thốt:

—Công Tôn cô nương, cục diện ngày hôm nay chỉ sợ rủi nhiều may ít, võ công của cô nương chưa phải thiên hạ chí tôn, ta xem chắc phải cùng bọn họ đàm phán rồi.

Công Tôn Ngọc Sương cười một tiếng lạnh lẽo, hít vào một hơi dài, dồn xuống đan điền, tiểu thuyền đang chao đảo trên sóng đột nhiên trầm ổn lại.

Bọn Trần Hải bốn người, sau khi xuất một chiêu tất cả đều dừng lại, Trần Hải nói:

—Cô nương tuy võ công cao cường, nhưng lại không biết thủy công, một mặt coi thuyền, một mặt cự địch, chỉ sợ chẳng đủ sức.

Công Tôn Ngọc Sương trong mắt đã hiện sát cơ, nhưng ngoài miệng lại mỉm cười nói:

—Ta cùng Vương Tích Hương đã có hẹn ước trong vòng ba tháng chẳng sát nhân, tính ra chỉ còn bảy ngày là hết hạn, nếu như các người ép bức quá đáng, không giữ giao ước, vậy thì không xong được.

Kim Phát đạo trưởng toan tính mở miệng phản bác, nhưng mục quang vừa liếc qua Thiên Bình đại sư, lập tức im bặt.

Nguyên vì Thiên Bình đại sư vừa chạm xong một chưởng với Công Tôn Ngọc Sương, đã nhắm chặt hai mắt đứng trên sàn thuyền, không nói một lời. Kim Phát đạo trưởng mục quang lợi hại, vừa nhìn một mắt, đã biết Thiên Bình đại sư đang vận khí điều tức, hiển nhiên đã thọ nội thương.

Trần Hải và Hạ Hầu Trường Phong đều đánh sóng cự địch, tá thủy truyền lực, nhưng cùng Công Tôn Ngọc Sương trực diện đối chưởng, chỉ có một mình Thiên Bình đại sư. Trần Hải thở dài một tiếng, thốt:

—Trong bốn người chúng ta, có ba người tham dự vào cuộc vây công song thân cô nương năm xưa, cô nương xuất đạo giang hồ cũng vì nuôi chí phục cừ, vô can với người khác. Lão phu nguyện truy tìm tất cả những người tham dự năm xưa, toàn bộ quy lại cùng cô nương quyết một trận tử chiến, không biết ý cô nương thế nào?

Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt, thốt:

—Gia phụ, gia mẫu chết đã mấy mươi năm, chẳng lẽ không nên có một điểm lợi tức nào?

Trần Hải đáp:

—Lệnh tôn, lệnh đường bất quá chỉ hai người, chờ ta quy tụ tất cả những người tham dự, trừ những người đã chết, tính cũng phải dư trên mười người, cô nương như có thể một lần sát tử tất cả, đã có lợi tức rất lớn.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười hỏi:

—Nếu như ta không đáp ứng thì sao?

Trần Hải đáp:

—Nếu như không xong, hôm nay bọn ta chỉ đành bất kể thủ đoạn đối phó với cô nương, thủ đoạn cương quyết chẳng chút từ tâm, cả bốn người liên thủ, tuy thanh danh khó giữ, nhưng đặt đại cuộc lên đầu, mặc người khác nói sao.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh, hỏi:

—Người tin tưởng nhất định thắng được ta sao?

Trần Hải đáp:

—Tối thiểu ngọc đá đều tan thành.

Hạ Hầu Trường Phong tiếp:

—Lão phu tuổi đã gần đất xa trời, chết không hối tiếc.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

—Chỉ sợ không được như người mong muốn.

Trần Hải lạnh lùng thốt:

—Nếu thuyền cô nương đang cỡi đột nhiên bị người phá hoại, cô nương tin rằng có khả năng bơi khỏi hồ không?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Chỉ tiếc rằng người không có một cơ hội để hạ thủ.

Đột nhiên cảnh giác, hạ giọng hỏi:

—Người chắc đã phá người...

Trần Hải nói tiếp:

—Không sai, cô nương quả thật rất thông minh, hiện tại dưới thuyền của cô nương đã có sáu vị anh hùng rành về thủy công, chỉ cần lão phu ra ám hiệu, bọn họ lập tức động thủ, trong vòng nửa khắc thời gian có thể khiến cả thuyền lẫn người đều chìm đáy bể.

Hạ Hầu Trường Phong thốt:

—Cô nương tuy võ công cao cường, trí mưu tuyệt thế, chỉ tiếc rằng không biết thủy công, chẳng cách gì giải quyết được việc hối tiếc này.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ nhíu mày, đoạn cười nhạt, thốt:

—Ta tuy khó mà ở lại, nhưng cũng hãy còn bốn chiếc thuyền của bọn người...

Trần Hải cười rộ lên:

—Mau mở cửa thuyền, để Công Tôn cô nương xem cho biết.

Chỉ thấy một đại hán vận áo chên sát người «dạ» một tiếng, lập tức vén màn mở cửa.

Công Tôn Ngọc Sương ngưng mục nhìn vào, chỉ thấy giữa thuyền chất đầy củi khô, bốc lên mùi dầu hỏa nồng nặc. Hiển nhiên đồng củi đó đã được tẩm dầu.

Trần Hải cười nói:

—Lão phu đã từng tra xét kỹ lưỡng, cô nương đích thực tài năng hiếm có, mới ra giang hồ đã cho người đầu nhập vào các bang hội đại môn phái, hấp thụ được trên trăm cao thủ tinh nhuệ.

Công Tôn Ngọc Sương ngắt lời:

—Bất tất phải khen ngợi, hãy nói vào chính đề.

Trần Hải thốt:

—Bất luận ngày xưa phụ mẫu cô nương hành động thế nào, nhưng cô nương báo thù cho song thân tính chung là không sai, chỉ là oan có đầu, nợ có chủ, cô nương không thể trút hết sự phẫn nộ lên đầu những người vô tội khác. Lão phu bình sinh chưa từng cầu qua ai một điều gì, hôm nay phá lệ xin cô nương một việc.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

—Việc gì?

Trần Hải nói:

—Lão phu thỉnh cô nương đáp ứng không khuấy động võ lâm nữa, do lão phu phụ trách yêu cầu những nhân vật tham dự vào cuộc vây công lệnh tôn phu phụ năm xưa đến cùng cô nương ước định quyết chiến. Nếu như cô nương có thể giết tất cả dưới kiếm thì kể như báo xong thù cha mẹ, nếu như cô nương chẳng may thất bại, chúng tôi quyết không đả thương cô nương.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ giương mày liễu, hỏi:

—Trong lòng người dường như có rất nhiều lỗi lầm hổ thẹn, phải chăng?

Trần Hải đáp:

—Trong đời của ta, đã giết tất cả bốn trăm chín mươi bảy người, người nào cũng ác độc đáng chết, lão phu trong lòng tuyệt không một chút hổ thẹn, chỉ là tuổi tác đã gần đất xa trời, cho dù không chết dưới tay cô nương cũng chẳng còn bao nhiêu ngày để sống. Nhưng trong khoảng thời gian còn sống ngắn ngủi, có thể cứu vãn giang hồ khỏi một họa kiếp, há chẳng chết được rất thỏa mãn sao? Bất luận hậu nhân bình luận về sinh tiền lão phu như thế nào, lão phu vẫn an tâm nhắm mắt dưới cửa tuyến.

Những lời này tuy đại nghĩa lắm liệt, nhưng lại mang đầy nét thê lương của một vị lão anh hùng tuổi đã xế chiều, một người lãnh diện bằng tâm như Công Tôn Ngọc Sương nghe xong cũng phải xoắn xang động lòng, đầu mi thoáng hiện vẻ ảm đạm, nhưng thần sắc này chỉ thoáng qua rồi hết, lạnh lùng hỏi:

—Nếu ta không đáp ứng thì sao?

Trần Hải đáp:

—Thì cô nương đã ép ta phải toàn lực liều mạng một lần, tính là nếu chúng ta đích thực không phải đối thủ của cô nương, cũng sẽ đồng qui ư tận, cùng chìm xuống đáy hồ.

Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách một tràng, thốt:

—Người tính rõ ràng một điểm, nếu như có thể thắng trận chiến này, thì thử không hại gì, nếu như tình thế bắt buộc ta phải ra tay sát nhân, thì dù đã có hẹn ước, cũng không cách nào khác.

Nàng xuất thủ chộp lấy Lãnh Như Băng, vọt vào khoang thuyền, thò tay đóng cửa lại, buông cổ tay Lãnh Như Băng ra, thả màn cửa sổ xuống, chỉ vào chiếc ghế gỗ, cười nói:

—Ngồi xuống đi!

Lãnh Như Băng tự biết võ công mình kém nàng rất xa, nếu động thủ khó lòng qua nổi hai chiêu, theo tình thế này chỉ nên đấu trí, không nên đấu lực, tâm niệm chuyển động, lập tức y lời ngồi xuống.

Chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương mở một ngăn tủ ngấm trên tường, lấy ra một ngọc bình, hai chung rượu, mỉm cười nói:

—Hoạn nạn phu thê tối khả quý, hôm nay nếu như chúng ta có thể thoát được đại nạn này, sau này tất mưa hòa gió thuận, cùng nhau sống đến bạc đầu.

Vừa nói, vừa đưa cổ tay trắng như tuyết, ngọc chỉ nhỏ nhắn rót rượu vào chung của Lãnh Như Băng, cười thốt:

—Trước tiên hãy uống rượu giao bôi!

Thần thái nàng thập phần cởi mở, uống cạn nửa chung, đưa tới trước mặt Lãnh Như Băng, giục:

—Mau lên!

Lãnh Như Băng trầm nghĩ: “Nữ nhân này quỷ kế đa đoan, chẳng biết muốn giở trò gì, phải tùy theo nàng ta nói, hôm nay ta đã tính trước rằng sẽ chết, chi

bằng tìm cơ hội giúp bọn người Trần Hải trừ đi một đại họa cho giang hồ, kể như là một đại thiện công.”

Trong lòng chàng đã có âm mưu, ngoài mặt tỏ ra thập phần hòa hoãn, đưa tay nâng chung rượu phân nửa rồi đưa ra phía trước.

Công Tôn Ngọc Sương đón nửa chung rượu thừa từ tay Lãnh Như Băng, cười khanh khách một tràng, thốt:

—«Đã nguyện lang tâm như thử tửu», từ phút này tiện thiếp đã là vợ của chàng.

Đoạn ngửa mặt, uống cạn nửa chung rượu của Lãnh Như Băng. Nhưng Lãnh Như Băng vẫn chưa đụng đến nửa chung rượu thừa của nàng đang để trước mặt. Công Tôn Ngọc Sương không nhịn được vội giục:

—Mau uống đi!

Lãnh Như Băng từ từ nâng nửa chung rượu lên uống cạn rồi hỏi:

—Cô nương chắc đã có kế sách thoái địch?

Công Tôn Ngọc Sương lắc đầu, mỉm cười đáp:

—Ta thất thố một bước, sa vào cục diện khốn cùng này! Ôi, ta toàn tâm lo đối phó với Vương Tích Hương, lại bỏ quên tài trí mưu lược của Vương Thông Huệ.

Lãnh Như Băng thốt:

—Nói như vậy, chúng ta phải đáp ứng lời của Trần Hải, hoặc hôm nay chìm xuống đáy hồ này?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười hỏi:

—Người sợ lắm chăng?

Lãnh Như Băng đáp:

—Chuyện sinh tử ta vốn không quan tâm, nhưng chôn thân giữa hồ chẳng phải là mong muốn của ta.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Chết sao cũng là chết, vui thân ở hoang sơn hay chìm xuống đáy hồ thì sao?

Trong lòng Lãnh Như Băng thầm nghĩ: “Nàng ta quá kín miệng, chẳng muốn lộ ra một điểm nào trong phương pháp thoái địch, xem chừng đối với ta vẫn đề phòng.”

Chàng cố tỏ ra chẳng quan tâm đến điều đó, trầm ngâm một thoáng, đoạn hỏi:

—Cô nương đã vào trong này mà bên ngoài chẳng có động tĩnh, đây là cơ hội rất tốt cho bọn họ, sao không thấy họ ra tay?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười đáp:

—Ta càng tỏ ra bình tĩnh, không lý gì đến họ, họ càng nghi ngờ không lập tức động thủ. Bất quá kéo dài thời gian càng lâu, đối với chúng ta càng có lợi.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Có phải có viện thủ sắp đến?

Trong lòng chàng ngầm tính toán, làm sao truyền tin tức này ra cho Trần Hải. Chàng đã minh bạch võ công cùng cơ trí của Công Tôn Ngọc Sương, nếu như thi triển «Truyền âm nhập mật», khó mà qua mặt nàng, ắt phải nhân lúc nàng sơ ý mà tìm phương pháp thi hành thì tốt hơn.

Chỉ nghe Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Chỉ cần kéo dài được nửa khắc thời gian, chúng ta cầm chắc thắng lợi.

Nàng nói một cách thành thật, thâm tình. Lãnh Như Băng càng nghe trong lòng càng gấp, thầm nhủ: “Nửa khắc qua rất nhanh, thời gian để giết nàng ta cũng rất ngắn, sao bọn người Trần Hải chưa chịu động thủ?”

Trong lòng chàng tuy rất gấp, nhưng nhất thời không nghĩ ra cách gì để truyền tin ra ngoài.

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên khẽ buông một tiếng thở dài, hỏi:

—Người đang nghĩ gì đó? Có phải rất hận ta?

Lãnh Như Băng giật mình thất kinh, thầm nghĩ: “Nữ nhân này quả nhiên lợi hại, ta tận mọi khả năng khiến cho trong lòng nghĩ gì không lộ ra mặt, vậy mà cũng bị nàng ta nhìn ra.”

Vội vàng trả lời:

—Không có chuyện gì.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

—Đừng gạt ta, ta biết hiện tại người đang nghĩ...

Lãnh Như Băng âm thầm đề khí, khi cần nhất định liều mạng một chuyến, rồi kêu to lên báo cho Trần Hải hạ thủ.

Bồng nghe Công Tôn Ngọc Sương nói tiếp:

—Nghĩ tới Vương Tích Hương chứ gì?

Lãnh Như Băng mạnh dạn gật đầu:

—Không sai, luận ôn nhu hiểu biết lễ nghĩa, nàng quả thật hơn người nhiều.

Công Tôn Ngọc Sương từ từ cúi đầu, trầm ngâm một lúc lâu, đoạn nói:

—Lãnh lang, để muội nói cho huynh nghe một việc, muội chưa có hủy dung mạo huynh, chờ sau khi chúng ta thoát đại nạn này, muội sẽ tẩy đi màu sắc trên mặt huynh. Nhưng cơ hội thoát nạn của chúng ta rất mong manh.

Lãnh Như Băng thốt:

—Tốt lắm, ta từng nghĩ cô nương đối với ta đích thực có chút tình ý, nguyên lai đã biết chắc là chết, vẫn muốn kéo theo ta...

Chỉ nghe Công Tôn Ngọc Sương nói tiếp:

—Lãnh lang, muội chưa bao giờ chân tâm hỉ ái một nam nhân nào, lúc nào cũng căm ghét loại nam nhân mà rõ dãi tham muốn trước bóng sắc mỹ nhân, muội hôm nay đột nhiên muốn nếm thử tư vị tình ái, tuy khổ mà ngọt ngào phải không?

Lãnh Như Băng cười lạnh, thốt:

—Cô nương giả bộ rất khá, chỉ tiếc rằng tại hạ đã biết cô nương quá rõ.

Công Tôn Ngọc Sương vội vàng kêu lên:

—Không phải giả bộ, mà là toàn tâm toàn ý thành thật...

Nàng từ từ khởi thân ngọc đứng lên, đến trước mặt Lãnh Như Băng, dịu dàng thốt:

—Tin muội đi! Đây là lời thật lòng, nếu huynh không tin cứ thử đánh muội một cái, xem muội có hoàn thủ hay không?

Lãnh Như Băng nghĩ đến lòng dạ độc ác của nàng, lập tức nộ hỏa, hữu thủ tức thì vung lên phát qua.

Chỉ nghe một âm thanh thật to thật giòn, trên khuôn mặt kiều diễm như hoa của Công Tôn Ngọc Sương đã hiện rõ dấu năm ngón tay.

Lãnh Như Băng biết nàng võ công cao cường, chưởng này cho dù đánh ra cũng không thể trúng, nhưng không ngờ nàng chẳng vận công kháng cự, nhất thời ngẩn người ra.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ chớp đôi mắt to đen, mỉm cười thốt:

—Ừm, một người nếu như đã động chân tình, liền nếm khổ đau lẫn vị ngọt.

Lãnh Như Băng từ từ buông tay xuống, hỏi:

—Người vì sao lại không hoàn thủ?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười đáp:

—Đánh người với bị đánh, đích thực là hai tư vị khác nhau rất lớn.

Đoạn thấp giọng nói:

—Huynh hận muội rất sâu, sao không nhân cơ hội đánh muội một cú thật mạnh, hay là vì lòng tốt xuất phát từ tim?

Lãnh Như Băng thốt:

—Người không muốn hoàn thủ, ta đã đánh người, đó cũng không phải là hành vi của anh hùng.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

—Chắc huynh biết cơ hội rất hiếm có?

Lãnh Như Băng đột nhiên cao giọng thốt:

—Chúng ta đã định chết, cho dù có ghét hận người, cũng không cần giữ trong lòng.

Chàng cố ý to tiếng mong Trần Hải ở bên ngoài nghe được, lập tức động thủ.

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên không cười nữa, lạnh lùng thốt:

—Người muốn cho họ biết chúng ta đang bị vây khốn trong này, muốn họ sớm động thủ chăng?

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ: “Nữ nhân này lúc lạnh lúc nóng, hỉ nộ vô thường, nay đã bị nàng nhìn thấu, chỉ sợ sẽ ra tay sát hại, cơ hội dĩ nhiên không nhiều, đích thực khó mà kéo dài.”

Tâm niệm chuyển động, lập tức lên tiếng:

—Chỉ nửa khắc nữa, viện thủ của chúng ta sẽ đuổi tới, nhưng nếu bọn họ động thủ, thì không cần tới nửa khắc, chúng ta sẽ thuyên hủy nhân vong.

Câu này chàng cố ý để thanh âm thật cao, chẳng cần che giấu.

Công Tôn Ngọc Sương thoáng biến sắc, toan tính phát tác, đột nhiên thay đổi chủ ý, điểm nụ cười nhẹ, nói:

—Người chắc cũng đã biết bọn chúng không thể dùng võ công hạ sát ta, chỉ có thể đục lỗng thuyền này khiến thuyền hủy nhân vong, người cũng khó thoát chết.

Lãnh Như Băng thốt:

—Tại hạ chết không hối tiếc.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

—Xem ra như thế, người đối với ta đích thực oán hận thâm sâu?

Lãnh Như Băng đáp:

—Không sai, người lòng dạ như rắn rết, thủ đoạn độc ác, luyện võ công làm hại võ lâm, người chết đi võ lâm sẽ được thái bình, ta chỉ bồi thường một mạng, chết không hối tiếc!

Đột nhiên nổi lên một tiếng động, rồi một cỗ cường lực thật mạnh từ bên ngoài đánh lên, vách thuyền bị thủng một lỗ lớn, một cột nước bay lên trúng người Công Tôn Ngọc Sương. Nàng vẫn sắc mặt nghiêm túc, trầm tĩnh bất động, dường như quên hẳn sự nguy hiểm của bản thân. Hai đạo mục quang dán chặt trên mặt Lãnh Như Băng nhìn chăm chú.

—— o0o ——